

КО ЈЕ КО

Биљана Ангоновска (1981, Београд), дипломске, мастер и докторске студије завршила на Филолошком факултету у Београду. Запослена у Институту за књижевност и уметност. Коауторка изложбе *Авангарда: од гаче до надреализма* (Галерија-легат Милице Зорић и Родољуба Чолаковића, МСУБ & ИКУМ, 2014). Бави се историјом и теоријом књижевности, француским и српским надреализмом и авангардном периодиком и штампом. Преводи с македонског језика. Живи у Београду.

Ђорђе Аћимовић (1981, Београд), објављивао је поезију и кратку прозу у домаћим и регионалним, штампаним и електронским часописима (*Рукописи*, *Међај*, *Просвејта Екран*, *Феномени*, *Либрарион*, *Бејтон*...).

Драјан Бабић (1987, Карловац), основне и мастер студије завршио на Одсеку за англистику Филозофског факултета у Новом Саду. Бави се есејистиком и књижевном критиком, члан је уредништва часописа *Домет* и програмски уредник Сомборског књижевног фестивала. Објавио је књиге прозе *Твиттер љиче* (2014) и *Twitter љиче 2.0* (2017). Живи у Новом Саду.

Марија Берјам Пеликани (1981, Херцег Нови), докторирала је Теорију и праксу превођења на Универзитету у Барију, при Одсеку за англогерманске и источноевропске студије, на Факултету страних језика и књижевности. Написала је дисертацију под називом *Италијански превод Омероса Дрека Волкотта: Анализа превода као љиче књижевног љекса*. Поред превода Дрека Волкота, Лорне Гудисон и Чарлса Симића, објавила је критичке есеје на италијанском и енглеском језику о Волкоту. Живи у Цириху.

Тихомир Брајовић (1962, Подгорица), професор Јужнословенске компаратистике и Прегледа јужнословенских књижевности на Филолошком факултету у Београду. Бави се књижевном кри-

тиком, историјом и теоријом књижевности. Живи у Београду. Објавио је следеће књиге: *Глади* (1982), *Контверзни метатекст* (1992), *Поетика жанра* (1995), *Речи и сенке: Избор из транссимболистичког љеснишва деведесетих* (1997), *О метафоре до љесме* (1998), *Теорија љесничке слике* (2000), *Облици модернизма* (2005), *Идентично различито* (2007), *Крајка историја љреобиља* (2009), *Заборав и љонављање: Амбивалентно лице модернишета у роману На Дрини љуприја* (2009), *Фикција и моћ: Ојлеги о субверзивној имитацији Иве Андрића* (2011), *Компаративни идентитет* (2012), *Нарцисов љарадок: Преоблем љесничке самосвесности и српско љеснишво модерној доба* (2013), *Грозница и љодви: Ојлеги о еројској имитацији у књижевном делу Иве Андрића* (2015). Живи у Београду.

Раул Браска (*Raúl Brasca*; 1948, Буенос Ајрес, Аргентина), студирао је хемијско инжењерство. Паралелно са основном професијом бавио се књижевношћу. Читалачкој публици је познат као аутор књижевних критика, есеја и кратких наративних форми. Објавио је једанаест збирки микроприча од којих су најпознатије *О хљагу љубави* (*De mil amores*), *Антологија крајке и љајанствене љиче* (*Antología del cuento breve y oculto*), *Невидљива љрајња* (*Comitivas invisibles*) и *Све будуће време било је боље* (*Todo tiempo futuro fue peor*). Сматра се једним од најзначајнијих аутора кратких прича на шпанском говорном подручју.

Ивана Буљ (1991, Зрењанин), завршила је основне студије компаратистике на Филозофском факултету у Новом Саду и мастер програм Erasmus Mundus Joint Degree Crossways in Cultural Narratives на универзитетима у Пољској, Великој Британији и Италији. Бави се писањем текстова и превођењем са енглеског и на енглески језик. Превела је студију *Постколонијализам: сасвим крајшак увод* (2013) Роберта Јанга са Игором Јавором. Објављује у периодици.

Радмила Гикић Пејровић (1951, Врбас), пише прозу. Објављене књиге: *Ојворише Јеленине ђороре* (1978), *Намасише, Индију* (1984; путописна проза, преведена на русински 1986), *У Фрушкој јори 1854* (1985; дневник Милице Стојадиновић Српкиње), *Милица–Вук–Мина* (1987), *Разговори о Индију* (1989), *Прејидица Милице Стојадиновић Српкиње са савременицима* (1991), *Искусива ђорозе* (1993; разговори са прозним писцима), *Токови савремене ђорозе* (2002; разговори са прозним писцима), *У ђошрази за ђлавним јунаком* (2003; приче), *Српкињин круј кредом*, (2006; песме и проза посвећени Милице Стојадиновић Српкињи), *Библиођрафија радова о Милице Стојадиновић Српкињи* (2007), *Дневник Анке Обреновић* (2007), *Ликови у Дневнику Анке Обреновић* (2007), *Здраво, Индију* (2008), *Живош и књижевно дело Милице Стојадиновић Српкиње* (2010), *Сђара ђрича* (2013, приче), *Кореја post scriptum* (2014), *А ђе је Чехов? – разговори о ђрози* (2015), *Вијејинам и девеш змајева* (2016) и *Кришिका ђамења* (2017).

En Карсон (*Anne Carson*, 1950, Торонто, Канада), канадска песникиња, есејиста и преводилац. Дуго је живела у Монтреалу, где је предавала на Универзитету Мекгил, а касније је предавала класичну и компаративну књижевност на Универзитету у Мичигену и Универзитету у Њујорку. Објавила је осамнаест књига у којима се мешају елементи поезије, есејистике, прозе, критике, превода, драмских дијалога, фикције и публицистике, а између осталих: *Eros the Bittersweet* (1986), *Glass, Irony, and God* (1992), *Short Talks* (1992; српски

превод *Крајка слова*, НБ „Стефан Првовенчани“, Краљево, 2018), *Plainwater* (1995), *Autobiography of Red: A Novel in Verse* (1998), *Economy of the Unlost: Reading Simonides of Ceos with Paul Celan* (1999), *Men in the Off Hours* (2001), *The Beauty of the Husband* (2002; српски превод *Лејоџа мужа*, КЦНС, Нови Сад, 2015), *If Not, Winter: Fragments of Sappho* (2002), *Wonderwater* (2004), *Decreation: Poetry, Essays, Opera* (2005), *NOX* (2010), *Antigonick* (2012), *Red Doc* (2013), *The Albertine Workout* (2014) и *Float* (2016). Добитница је више престижних награда, а прва је жена којој је доделјено једно од најзначајнијих песничких признања за поезију писану на енглеском језику, Награда „Т. С. Елиот“ (2001), за књигу *Лепота мужа*. Такође је добитница најзначајније канадске награде за поезију „Грифин“ (2014) за књигу *Red Doc*.

Владимир Койицл (1949, Ђенерал Јанковић), завршио је студије књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду. Објавио је књиге поезије: *Аер* (1978), *Парафразе ђуџа* (1980), *Гладни лавови* (1985), *Вајају & конструкције* (1986), *Пићање ђозе* (1992), *Приказе – нове и изабране крајке ђесме* (1995), *Клисурина* (2002), *Песме смрђи и разоноде* – изабране и нове песме (2002), *Смернице* (2006), *Промашају* (2008), *Совин избор – нове и изабране песме* (2008), *27 ђесам: џенкови & луна* (2011), *Несвршено* (двојезично издање, 2011), *Туфне* – изабране песме (2013), *Н&Q* (2013), *Формат звери* (2015), као и књиге есеја: *Механички ђаџак, гуиџална ђаџка* (2003), *Призори из невидљивој* (2006) и *Намејношћ и ђројасћ – џтранскулџурална наклаџања* (2018). Приредио је и превео више зборника и антологија: *Тело умејника као субјект и објект умејношћ* (1972, са Аном Раковић), *Триј – водич кроз савремену америчку ђоезију* (1983, са Владиславом Бајцем), *Нови ђеснички ђоредак – анџолоџија новије америчке ђоезије* (2001, са Дубравком Ђурић), *Враџа ђанике – џело, друштво и умејношћ у мрежи џехнолошке дереализације* (2005), *Миленијумски циџаџи* (2005), *Техноскејџицизам* (2007) итд. Добио је Бранкову награду за прву књигу песама (1979), Стеријину награду за позоришну критику (1989), Награду ДКВ за књигу године (2003), Награду „Стеван Пешић“ (2003), Награду ИСТОК–ЗАПАД (2006), Дисову награду за песнички опус (2008) и Награду „Десанка Максимовић“ за песничко дело и допринос развоју српске поезије (2011). Живи у Новом Саду.

Александра Корда Пејровић (1965, Београд), дипломирала на Групи за чешки језик и књижевност Филолошког факултета у Београду. На истом факултету магистрала и докторира. Професор је чешке књижевности на Филолошком факултету у Београду. У домаћим и чешким славистичким часописима објављује стручне и научне радове из области рецепције чешке књижевности у српској култури, као и радове о чешко-српским књижевним и културним везама. Ауторка је књига *Од робоџа до инсекџа – реџеџиџа драмској дела Карела Чаџека у срџској кулџури* (2006) и *Кроз исџорију чешке књижевности* (2012). Књижевне преводe са чешког језика објављује у књижевним часописима. Превела је два романа Јарослава Рудиша *Небо ђод Берлином* (2004) и *Гранд хоџел* (2009), роман Милоша Урбана *Седам црџава* (2013), стрип трилогију Јарослава Рудиша и Јаромира 99 *Алоус Небел* (2015), као и роман Јана Њемеца *Исџорија свеџла* (2016). Живи у Београду.

Бојан Кривокаџић (1985, Бачка Топола), дипломирао је компаративну књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Објавио је књигу кратке прозе *Трчи Лилиџ, зайиџу демоџи* (2013), збирку поезије *Жоџаров леџ* (2014) и роман *Пролеће се на ђуџ сџрема* (2017). Добитник је награда за прозу: „Улазница“ (2011), „Ђура Ђуканов“ (2012) и „Едо Будиша“ (2014), као и Награде „Мак Диздар“ за збирку поезије (2013). За роман *Пролеће се на ђуџ сџрема* године 2018. добија Награду „Мирко Ковач“ за најбоље дело младог аутора у Србији, Босни и Херцеговини, Хрватској и Црној Гори. Књижевни текстови су му преведени на италијански, немачки, мађарски, албански и енглески језик. Живи у Новом Саду.

Томаш Кубичек (Tomáš Kubíček; 1974, Брно), чешки књижевни критичар и историчар. После студија на Филозофском факултету Масариковог универзитета у Брну, краћу период радио је у Моравској државној библиотеци у Брну, а затим у Институту за чешку књижевност Академије наука ЧР, где је основао одељење за теорију прозе и традицију наратолошких истраживања. Предавао је на Карловом универзитету у Прагу и на Универзитету Палацког у Оломоуцу. Директор је Моравске државне библиотеке у Брну. Објавио је више монографија посвећених наратологији

и чешкој књижевности, између осталог и књигу *Средњоевропљанин Милан Кундера* (2013).

Јелена Лалајовић (1994, Београд) је књижевна критичарка и активисткиња. Основне и мастер студије завршила је на Филолошком факултету у Београду, на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности, где је тренутно на другој години докторских студија. Запослена је као истраживачица приправница у Институту за књижевност и уметност, где ради на пројекту „Улога српске периодике у формирању књижевних, културних и националних образаца“. Једна је од оснивачица удружења књижевних критичарки *Побуњене чијџаиџе*. У коауторству са Христином Цветичанин Кнежевић написала је *Приручник за ујџиџребу родно осејљивој језика*.

Аријана Лубурић Цвијановић (1977, Нови Сад), доцент на Одсеку за англистику Филозофског факултета у Новом Саду. Докторирала је из области постколонијалне књижевности. Ауторка је студија *Ружди и море јрича* (2007) и *Инсајдер/ауџсајдер – иџенџиџеџу у савременом џосџколонџјалном роману* (2018), као и уредница, заједно са Владиславом Гордић Петковић, збирке есеја о постколонијалној књижевности и култури, *Нова лица свејџске књижевности* (2012). Живи у Новом Саду.

Бранислав Живановић (1984, Нови Сад), основне и мастер студије завршио је на Одсеку за компаративну књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Пише поезију, есеј и књижевну критику. Објавио је три књиге поезије: *Појледало* (2010, „Бранкова награда“), *Црно свејло* (2012) и *Сигро* (2017). Један је од уредника портала за књижевност, филозофију и друштвену теорију, *Ризом*. Живи и ради у Новом Саду.

Слободан Зубановић (1947, Београд), пише песме, есеје и студије. Књиге песама: *Кујџаџило* (1973), *Иззаосџавиџиџине* (1982), *Домаџи дух* (1983), *Рејџорџер* (1986), *Сџраџејџија лирике* (1992), *Саркофај* (1998), *Саве ас* (2005), *Дорџолски дисконџи* (2006), *Кад будем имао 64 јџдине* (избор, 2008), *Сонџеџи са села* (2009), *Требало би џо да јрочиџаш* (2013) и *Сџарац и џесме* (2015). Књиге есеја, путописа, разговора, прича и студија: *Десејџ џе-сама – десејџ разџовора* (коаутор М. Панџић, 1992), *Скок јрџеко сенке* (1995), *Друм за Кареју* (1998), *Море*

око Беојрада (2005), *Слик* (2005), *Аџлас о Црњанском* (2007), *Уџри и десејџ за Руму* (2011). Приредио више књига. Песме су му превођене на енглески, руски, француски, италијански, немачки, пољски, румунски, белоруски, кинески, шведски, словеначки и македонски језик. Заступљен је у многим антологијама поезије. Добитник је Награде „Бранко Миљковић“ (2016), Змајево награде (2009), Награде „Десанка Максимовић“ (2007), Дисове награде за свеукупно песничко дело (2005), награда „Васко Попа“ (1998), „Милан Ракић“ (1986), „Исидора Секулић“ (1983), Нолитове награде (1995), као и посебног признања за врхунски допринос националној култури Републике Србије (2010). Живи у Београду.

Славољуб Марковић (1952, Јаковље код Алексинца), пише поезију и прозу. Уређује часопис *Прича*. Књиге песама: *Киша из језика* (1994), *Пробуди ме да се ијрам* (2009); романи: *Градиво* (1993), *Пројекаџи* (коаутор Р. Рупљанац, 1994), *Досада усвојених речника* (1995), *Дрво у дворишџу* (1997), *Значења и јрџџезе* (1998), *Паралелна библиџека* (2000), *Зидине Рајџијане* (2009), *Побунио сам се живојџом* (2015), *Пејџ будуџиџх романа* (2018); књиге приповедака: *Пловно сџање исџџџије* (1982), *Црни мак у снеју* (2004), *Бизнис, раџи, јорнојрафија* (2007), *Филм и осџали римејџекови* (2008), *Исџиснуџо из живојџа* (2012), *Уџиснуџо* (2016). Живи у Београду.

Никола Маџиров (1973, Струмица, Македонија), песник, есејист, преводилац. За своју поетску збирку *Закључан у јраду* (1999) добио је Награду „Студентски збор“ за најбољи првенац, а за збирку *Нејде нијде* (1999) Награду „Ацо Карамазов“, објавио је и збирку хаiku поезије *Асфалџи, али небо* (2003), као и збирку *Премешџен камен* (2007) за коју је добио Награду „Хуберт Бурда“.

Јелена С. Млаџеновић (1984, Крушевац), докторанткиња филологије на Филозофском факултету Универзитета у Нишу, где ради као асистенткиња на Департману за српску и компаративну књижевност. Област њеног ужег научног интересовања је српска књижевност 20. века, односно савремена српска књижевност. Учесница је бројних научних скупова у земљи и иностранству и објављује радове у научним часописима и зборницима. Живи у Нишу.

Сїанислава Николїћ Арас (1972, Трогир), професор је хрватског језика, води радионице креативног писања, једна од организатора књижевног фестивала *Калибар*. Уредница је књижевног програма у Арт радионици Лазарети у Дубровнику. Објавила је: *Такве се сївари доїђају људима* (песме, 2014), *Меке їранице* (кратке приче, 2015) и *Недолично и вриједно сїомена* (песме, 2016). Живи и ради на релацији Дубровник–Задар.

Милуїин Ж. Павлов (1943, Кикинда), дипломирао је студије глуме у класи Љубице Раваси 1966. године у Новом Саду. Песник, приповедач, есејиста, романописац, књижевни критичар, драмски писац. Објавио је следећа дела: поезија – *Вашїра зрелої баїрема* (1973), *Жени сам рекао љубав* (1977), *Над їлином жиїо* (1986), *Бела јесен у новембру* (1991), *Пас изїубљеної човека* (2014); есејистика – *Есеј о їлумцу* (2000); романи – *Суви жиї књиїе друїова* (1979), *Шармер мале вароши* (1990, 1995), *Расїуїш* (1994), *Велизар и Ђурђица* (2000), *Галой їосїодина Ареса* (2003), *Небо је велико воз* (2006), *Добошарски їонегељак* (2009), *Косїим на сцени дивљих ружа* (2011); публицистика – *Северни ревивр белої рудара* (1975); књиїе приповедака – *Разазнаїем їорњеве* (1971, 1989), *Кловнови долазе у їодне* (1982), *Духови карїонскої кофера* (2005), *Циїеле враної коња* (2007), *Жуїиї фиїакер* (2008), *Добошариїе* (2008) и *Терейїни воз* (2017); децја поезија – *Све їиїице из дегиної шешира* (1998) и *Маїсїиори їлавих виолина* (2017). Добитник је бројних награда и признања за књижевни рад. Превођен је на македонски, руски, мађарски, јерменски, немачки, румунски и албански језик. Живи и ствара у Новом Саду.

Живко Продановић (1945, Загреб), дипломирао је хрватски језик на Педагошкој академији у Загребу. Након вишегодишњег хонорарног рада у неколико новинских редакција од 1976. до пензионисања, радио као новинар и уредник у програму Радио Сљемена Хрватског радија. Пише поезију и прозу. Песме и приповетке објављене су му у двадесетак земаља у бројним часописима, магазинима, зборницима и антологијама. Бави се библиографским истраживањима хрватске научнофантастичне књижевности и научнофантастичне књижевности објављене у Хрватској. Објавио следеће књиїе: *Тамара* (роман, 2000), *Мешуїе* (приповетке, 2002), *Смрїш у римским рушевинама* (роман, 2003), *Робоїи у раїу* (SF хаику,

2005), *Хоја їо їрсїиш* (поезија, превео на словеначки Мартин Силвестер, 2007), *Пјесникови країолици* (поезија, 2007), *107 заїребачких їрича* (цртице из загребачке прошлости, 2010), *60 їодина добровољної давања крви у оріанизацији Хрвайїскої Црвеної крижа* (заједно с др Вером Плеша Голубовић и Властом Видовић Шаша, 2013). Члан је Хрватског друштва писаца. Добитник је више домаћих и страних књижевних награда и признања.

Милеїа Продановић (1959, Београд), писац и сликар, професор на Факултету ликовних уметности Универзитета уметности у Београду и ректор Универзитета уметности од 2018. Објавио је романи: *Вечера код Свеїїе Айолониїе* (1983), *Нови Клини* (1989), *Пас їребїїене кичме* (1993), *Плеши, чудовиїиїе, на моју нежну музику* (1996), *Црвена марама, сва од свиле* (1999), *Ово би моїао биїи Ваш срећан дан* (2000), *Врїш у Венецији* (2002), *Елиша у земљи свеїиш шарана* (2003), *Колекција* (2006), *Улїрамарин* (2010, 2015), *Аркадија* (2013), *Виїиїлиїо* (2014); књиїе прича: *Пуїїойиси їо сликама и еїиїкеїшама* (1993), *Небесна оїера* (1995), *Аїнец* (2008), *Хермелин – изабране и нове їриче* (2009) и *О їаїаїаїаїама и їредаїиорима* (2018). Такође, објавио је песме *Миїазма* (1994) и потом путописе: *Око на їуїу* (2000) и *Поворка чудеса* (2008), као и есеје: *Сїариїи и лейиш Беоїрад* (2001), *Транзициона їаланїериїа* (2011). Награде за књижевност: Књижевна стипендија „Борислав Пекић”, Награда „Булгарица” за најбољу књиїу на простору бивше Југославије у 2000. години, Награда града Београда за најбољу књиїу у 2002. години, Виталова награда за најбољу књиїу 2008. године, Награда из Фонда „Тодор Маноїловић” за модерни уметнички сензибилитет, 2011. Награда „Стеван Пешић”, 2011. Проза му је превођена на енглески, шпански, мађарски, италијански, француски, немачки, пољски, українски, словеначки, бугарски, македонски и грчки језик. Излагао је на више самосталних и групних ликовних изложби. Живи у Београду.

Ана Рисїовић (1972, Београд), дипломирала је српску књижевност и језик с општом књижевношћу на Филолошком факултету у Београду. Објавила је песничке књиїе: *Сновидна вода* (1994), *Уже од їеска* (1997), *Забава за доконе кћери* (1999), *Живоїш на разїледници* (2003), *Око нуле* (2006), *П. С.* (изабране песме, 2009), *Мешїеорски оїїїад* (2013), *Нешїїо свеїиїи – изабране и нове їесме* (2014) и *Чисїиїина* (2015). Добитница је Бранкове награде,

награда „Бранко Миљковић“ и „Милица Стојадиновић Српкиња“, награде сајма књига у Игалу, Дисове награде, као и немачке награде „Хуберт Бурда“ за младе европске песнике. Песме су јој превеђене на бројне језике и заступљене у више домаћих и страних антологија. Преводи са словеначког и енглеског језика. Живи у Београду.

Ана Росјокина (1986, Москва, Русија), студирала је српски и енглески језик на Универзитету Ломоносов у Москви и српску књижевност на Филолошком факултету у Београду. На Балкану живи од 2008. Пише поезију и кратку прозу. Преводи савремене спрске, хрватске и македонске ауторе на руски и руске ауторе на српски. Током 2014–2016. организовала је циклус књижевних догађаја „Изблиза и присно: отворени разговори о поезији коју волимо“ у Београду. Живи у Београду.

Фјодор Сваровски (Фёдор Николаевич Сваровский; 1971, Москва, Русија), руски песник. Од 1990. живео је у Данској. По професији је новинар и писац. Године 1997. вратио се у Русију, радио на телевизији, а од 1999. године, започео је економско новинарство. До 2009. године је радио у новинама *Ведомости*, затим у издавачком бизнису, а касније у часопису *Esquire*. Од 2016. године живи у Црној Гори, у Игалу. Објавио је четири књиге на руском језику. Једна књига објављена је на шпанском језику у Буенос Ајресу, у Аргентини. Објављује у књижевним часописима на руском и енглеском језику у Русији, Украјини, САД, Великој Британији.

Мејџу Спектор (Matthew Specktor; 1966, Лос Анђелес, САД), амерички писац и сценариста. Дипломирао је на Колеџу Хемпшир, а магистрирао креативно писање на Колеџу Ворен Вилсон. Први роман *That Summertime Sound* објавио је 2009, а други *American Dream Machine* изашао је 2013. Пише за бројне часописе, попут *Њујорк џајмса* и *Париз ривјуа*. Живи у Лос Анђелесу.

Најшаа Сргућ (рођ. Миљковић, 1984, Смедерево), дипломирала је на Катедри за енглески језик и књижевност Филолошког факултета Универзитета у Београду, на ком је одбранила и докторску тезу *Научна и уметничка истина у фикцији Џона Банвила*. Углавном се бави књижевним превеђењем с енглеског на српски и са српског

на енглески језик. Преводила је књиге и приче Бернарда Меклавертија, Дејвида Брукса, Роџа Гласа, Клода Лалумијера, Мориса Џија, Срђана Срдиха и Бојана Бабића. Живи у Кикинди.

Срђан Сргућ (1977, Кикинда), дипломирао је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду. На истом факултету је одбранио докторску тезу *Однос фикције и стварности у Џонашана Свифта*. Запослен је у Гимназији „Душан Васиљев“ у Кикинди и на месту координатора истоименог севернобанатског Центра за таленте. Волонтерски уређује део књижевног програма за потребе Народне библиотеке „Јован Поповић“ из Кикинде, при којој је оформио Радионицу креативног читања. Главни је уредник међународног фестивала кратке приче *Кикинда Схорџ*. С Владимиром Арсенићем води Радионицу креативног писања у Београдском читалишту, а заједно су и оснивачи издавачке куће „Партизанска књига“. Радио је у редакцијама више књижевних часописа, а последњих неколико година активно се бави уредничким послом, специфично регионалном и англосаксонском прозом. Један је од победника конкурса за најбољу необјављену причу интернет сајта www.бестселер.нет, а добитник је и прве награде за прозу на конкурсуре зрењанинског часописа „Улазница“ (2007), стипендије Фонда „Борислав Пекић“, те награда „Биљана Јовановић“ и „Едо Будиша“. Објавио је романе *Мршво љоље* (2010), *Сајтори* (2013) и *Сребрна мајла њада* (2017), збирке прича *Есџирандо* (2011) и *Сагоревања* (2014), као и књигу есеја *Зайиси из чињања* (2014).

Бојана Сјојановић Панјовић (1960, Београд), пише књижевноисторијске, књижевнотеоријске и компаративне студије и огледе из југославистике, посебно из области експресионизма и модерне књижевности, као и књижевну критику, прозу, поезију и есеје и преводи с енглеског и словеначког. Објављене књиге: *Поезија Мирана Јарца* (1987), *Линија додира* (1995), *Наслеђе сума-џиразма – њоџичке фијуре у срјском њеснишћу деведесетих* (1998), *Срјски експресионизам* (1999), *Срјске љрозаиде – анџолоџија љесама у љрози* (2001), *Кришичка љисма* (2002), *Морфолоџија експресионистичке љрозе* (2003) *Бескрајна* (поезија, 2005), *Небомсџиво – љанорама срјској љеснишћу краја ХХ века* (2006), *Побуна љроџив средншћа – нови љрилози о модерној срјској књижев-*

носџи (2006), *Ошџар ујао* – есеји, криџике, џоле-мике (2008), *Заручници ваџре* (поетска проза, 2008), *Исијавање* (поезија, 2009), *Расџони модернизма* – уџоредна чиџања срџске књижевносџи (2011), *Песма у џрози или џрозаџа* (2012), *Лекџије о смрџи* (поезија, 2013). Приредила више књиџа и антологија. Живи у Београду.

Фабио Пусџерла (1957, Мендризи, Швајцарска), живи између Албоџазија и Лугана где предаје италијански језик и књижевност у средњој школи и на универзитету. Објавио је следеће књиџе поезије: *Усџуџање зими* (1985), *Боксџен* (1989), *Сџвари без исџорије* (1994), *Крв камен* (1999), *Поџоџљена џомила* (2004), *Звездано џело* (2010), *Ариџман* (2014) и *Лейџо, или земља* (2018). Преводилац Филипа Жакотеа, аутор антологије савремене француске поезије. Добитник је значајних књижевних признања. Књиџе превода на више језика, на српском, *Сџвари без исџорије* (Рад, 2002), *Поџоџљена џомила* (НБ „Стефан Првовенчани“, 2007) и *Звездано џело* (НБ „Стефан Првовенчани“, 2013).

Ивана З. Танасијевић (1987, Крагујевац), завршила је основне и мастер студије на Катедри за Српски језик и књижевност Филолошко-уметничког факултета у Крагујевцу. Пише и објављује књижевну критику, есеје, студије, рецензије. Поља интересовања: српска књижевност модернизма и постмодернизма, савремене књижевне теорије, књижевна критика.

Срђан В. Тешин (1971, Мокрин), књижевник и новинар. Студирао је филозофију и комуникологију у Београду, а дипломирао на поетици кратке приче. Објавио је следеће књиџе: *Coated brain/Поховани мозак* (драма, 1996), *Свеџо Тројсџиво Georgija Zecowskog* (поезија, 1997), *Сјајан наслов за џанџоми* (приче, 1997), *Анџолоџија најбољих наслова* (роман, 2000), *Казимир и друџи наслови* (роман, 2003), *Кроз џусџињу и џрашину* (роман, 2005), *Куварове клеџве и друје џадосџи* (роман, 2006), *Алџернаџивни водич кроз Вавилон* (изабране колумне, 2008), *Исџод црџе* (приче, 2010), *Приче с Марса* (приче, 2015), *Гори џори џори* (роман, 2017) и *Моје* (роман, 2019). Приредио је неколико антологија, панорама и избора кратких прича. Књиџе су му превођене на словеначки, македонски и немачки језик. Добитник је књижевне стипендије „Борислав Пекић“ и Награде

Друштва књижевника Војводине за књиџу године. Заступљен је у домаћим и иностраним антологијама и изборима из српске савремене књижевности. Проза му је превођена на француски, енглески, немачки, пољски, чешки, македонски, мађарски, албански и словеначки језик. Члан је Српског ПЕН центра. Живи у Кикинди.

Мирољуб Тодоровић (1940, Скопље), оснивач је и теоретичар српског (југословенског) неоавангардног стваралачког покрета сигнализам. Дипломирао је на Правном факултету у Београду. Радио је као новинар, професор у средњој школи, секретар редакције, уредник часописа и саветник за међуреџбличку и међународну културну сарадњу у Министарству културе Републике Србије. Године 1982. отишао је у пензију и у потпуности се посветио књижевном и уметничком раду. Поезија, есеји и интермеџијални радови Мирољуба Тодоровића објављивани су на више језика у антологијама, зборницима, каталозима, листовима, часописима и интернет порталима у Европи, Северној и Јужној Америци, Аустралији, Јужној Кореји и Јапану. Као уметник, имао је четрнаест самосталних изложби и излагао је на преко шест стотина колективних међународних изложби цртежа, колажа, визуелне поезије, мејл-арта и концептуалне уметности. Објавио је преко педесет књиџа поезије и још четрдесетак књиџа прозе, есеја, полемика и др. Добитник је више награда и признања за свој рад, између осталог „Павле Марковић Адамов“, „Оскар Давичо“, „Тодор Манојловић“, Вукове награде, Награде Вукове задужбине, Повеље за животното дело Удружења књижевника Србије и других.

Сџеван Тонџић (1946, Грдановци код Санског Моста), песник, прозаист, есејист, уредник, антологичар, преводилац са немачког. Дипломирао је филозофију са социологијом на Филозофском факултету у Сарајеву. Објавио је следеће књиџе: збирке поезије – *Наука о души и друје веселе џриче* (1970), *Тајна џрејиска* (1976), *Наше џоре вук* (1976), *Хулим и џосвеђујем* (1977), *Црна је маџи недеља* (1983), *Праї* (1986), *Ринї* (1987), *Сарајевски рукоџис* (1993, друго допуњено издање 1998), *Блаџослов изнансџива* (2001), *Свеџо и џроклеџо* (2009), *Свакодневни смак свеџеџа* (2013), *Безумни џламен* (2015), *Хрисџова луда* (2017) и неколико књиџа избора; проза – *Твоје срце, зеко* (1998) и *Та мјесџа: џуџоџиџи у џрози и сџиху* (2018). Приредио је

неколико антологија. Поезија му је превођена на више страних језика. Добитник је „Шантићеве награде“, „Шестоаприлске награде града Сарајева“, „Змајеве награде“, награда „Милан Ракић“, „Мирослав Антић“, „Милош Н. Ђурић“, Награде „Horst Bienek“ за подршку лирике Баварске академије лепих уметности (*Horst-Bienek-Foerderpreis der Bayerischen Akademie der Schoenen Kuenste*), и награде града Хајделберга „Књижевност у егзилу“ (*Literatur im Exil*). Живи у Новом Саду.

Моника Херцеџић (1990, Сисак), студира физику на Свеучилишту у Ријеци. Добитница је бројних књижевних награда, између осталих и Горана за младе pjesнике 2017. године. Објавила је две збирке песама: *Почетне координате* (2018) и *Ловосија* (2019).

Тони Хојланд (*Tony Hoagland*; 1953 Форт Браг, Северна Каролина – Санта Фе, Нови Мексико, САД), амерички песник и есејиста. Студирао је на Универзитету Ајове и Универзитету Аризоне. Добитник је бројних награда и стипендија. Објавио је следеће збирке поезије: *Sweet Ruin* (1992), *Donkey Gospel* (1998), *What Narcissism Means to Me* (2003), *Unincorporated Persons in the Late Honda Dynasty* (2010), *Application for Release from the Dream* (2015), *Recent Changes in the Vernacular* (2017), *Priest Turned Therapist Treats Fear of God* (2018), као и три књиге

есеја: *Real Sofistikashun: Essays on Poetry and Craft* (2006), *Twenty Poems That Could Save America and Other Essays* (2014) и *The Art of Voice: Poetic Principles and Practice* (2019). На српском језику објављен је избор из његове поезије под насловом *Немој рећи никоме* (НБ „Стефан Првовенчани“, Краљево, 2015).

Лорен Хоф (*Lauren Hough*; Берлин, Немачка), одрасла је седам земаља и Западном Тексасу. Била је авијатичар ратног ваздухопловства, шанкер, возач лимузине, а неко време и мајстор за кабловску. Њени текстови су објављени у часописима *Гранџа* и *Гардијан*. Живи у Остину, у америчкој држави Тексас.

Иван Шуњић (1990, Мостар), завршио је студије хрватског језика и књижевности на Филозофском факултету у Мостару. Објављује књижевнокритичке, књижевнотеоријске радове и есеје. Суделовао је на неколико међународних научних конференција. Текстови су му објављивани у различитим часописима, зборницима радова и порталима. У коуредништву с Анитом Пајевић приредио је зборник радова *Феминистичка и квір читања јојурларне културе*. Његово уже подручје интереса су стилистика, феминистичка теорија и критика, савремена хрватска и постјугословенска књижевност, особито поезија.